

Phạm văn Khôi

Tàu đã đến ga

Tôi tình cờ gặp nàng trên sân ga Hà Nội vào một đêm mùa đông. Thực tình mà nói, trước đây chúng tôi cũng chưa hề nói với nhau một lời. Chưa cận kề nhau một phút. Nhưng nàng đã ở trong tôi gần hai mươi năm nay. Có thể, trong trái tim của nàng ngày ấy có hình bóng tôi !? Tôi luôn cảm thấy như vậy.

...

Tôi xin đi làm từ khi hàng xóm vẫn gọi tôi là cậu bé. Hồi đó tôi vừa tròn mười bảy tuổi. Tôi muốn làm việc để bớt đi một gánh nặng cho gia đình hơn là sự nôn nóng muốn làm người lớn. Tính tôi vốn nhút nhát và đa cảm. Khái niệm về tình dục với tôi hồi đó thật mơ hồ. Có thể, sự kìm hãm về trí tuệ, luân lí đã làm lạnh đi những ham muốn sinh lí. Thỉnh thoảng, tôi bỗng cảm thấy thêm một điều gì đó. Nhưng tôi không biết phải làm gì và như thế nào để sưởi ấm con tim lạnh lẽo. Tôi chỉ cảm thấy rằng...tôi cô đơn, rằng... ngoài những mối quan hệ gia đình và người thân ra chắc còn phải có một mối liên hệ thần bí nào đó ? Sau này, tôi mới biết. Cái thần bí muôn thừa đó là : Tình yêu !

Tôi hào hứng làm công việc của tôi cho dù chỉ là thợ đốt lò. Ca sáng từ sáu giờ đến mười bốn giờ. Ca chiều từ mười bốn giờ đến hai mươi hai giờ. Mỗi

tuần lễ đổi ca một lần. Thường thường,nếu tôi làm ca sáng thì cứ khoảng sáu giờ kém mười năm phút là lúc tôi đi qua cửa số 1 sân vận động Hàng Đẫy. Sự đột biến làm tâm hồn tôi băng khuâng bao nhiêu năm nay xảy ra chính tại đây ! Ở trước cửa số 1 sân Hàng Đẫy ấy ! Vào khoảnh khắc sáu giờ kém mười năm ấy...Một cô gái đi ngược chiều với tôi bên kia đường mà chỉ ngay hôm sau tôi phát hiện ra,cô cũng đi làm vào giờ ấy. Người con gái đó chính là nàng ! Hôm ấy,chúng tôi tình cờ nhìn vào mắt nhau...để rồi,hàng trăm ngày sau vẫn say đắm nhìn nhau. Có lẽ,trong những ngày đam mê ấy...cả hai chúng tôi chỉ mong ước những giây phút thoáng qua ấy. Có thể,ngay cái nhìn đầu tiên,tôi đã bị chinh phục bởi ánh mắt của nàng.

Nàng không đẹp lộng lẫy nhưng xinh xắn và gợi cảm. Vẻ mặt nàng thường đắm chiều với đôi mắt mơ mộng chân thành. Gò má và đôi môi của nàng luôn bùng lên khát vọng...những khát vọng được vuốt ve,được ôm ấp...Cái khát vọng bằng sự run rẩy thắm kín của con tim e ấp và kiêu hãnh. Gặp nàng,tôi có cảm giác rằng...

tất cả những gì trên thân thể đang dậy thì kia...đang toát ra,bao trùm không gian quanh tôi một mùi hương đam mê ngây ngất. Mùi hương đó mê hoặc các giác quan,không một loài hoa nào trên đời này có thể sánh được.

Hàng năm trời,tôi và nàng chỉ nhìn nhau như vậy. nhưng từ những ánh mắt ấy,tôi tự đoán ra những vui buồn của nàng,tình cảm của nàng. Mùa hè,nàng hay mặc áo màu thiên thanh. Mùa Thu màu tím. Mùa đông màu huyết dụ,còn mùa xuân

nàng mặc áo màu hoàng yến.

Có một lần,tôi cảm thấy môi nàng mấp máy như định nói với tôi...Nhưng cái khoảng thời gian thoáng gặp nhau quá ngắn ngủi làm tôi câm lặng,tôi không đủ can đảm để hỏi nàng dù chỉ một câu. Nàng nhíu cặp mày thanh tú như tỏ vẻ trách móc...(Sau này tôi mới thấy hối tiếc)

Vài ngày sau đó,nàng có vẻ buồn. Khuôn mặt thiên thần đã gợn lên chút xao xuyến. Bẵng đi nửa tháng,tôi không gặp được nàng. Tôi nhớ,tôi lo nàng bệnh,tôi như bị ốm tương tư. Tôi đưa hình hài của nàng vào trái tim tôi,giấc mơ của tôi. Những ngày này,đất dưới chân tôi như sóng biển,mặt trời như một ông già cúi bản.

Ngày thứ mười sáu. Chúng tôi lại gặp nhau vào giờ ấy,chỗ ấy. chúng tôi nhìn nhau âu yếm giữa khoảnh khắc nghiệt ngã của sự ngược chiều. Không hiểu sao,lần này chúng tôi bỗng đi chậm lại như đi viếng một linh hồn ?!...Tôi thấy từ trong đôi mắt thiên thần của nàng long lanh nước mắt...Rồi nàng bỗng vụt chạy như thể nàng sợ tôi thấy nàng khóc hơn là nàng là nàng chạy chôn tôi...Tôi hiểu rằng nàng đã lấy chồng. Và mười năm ngày khổ khổ của tôi chính là quãng hạnh phúc của nàng. Mặc dù vậy,những lần gặp nhau sau đó,nàng vẫn ban phát tình yêu cho tôi qua ánh mắt. Có lẽ,nàng vẫn thêm được hưởng thụ tâm hồn tinh khiết của một chàng trai nhút nhát của tôi ? Tôi nhận thấy,ánh mắt của nàng đã mất đi vẻ hồn nhiên ?! có chăng chỉ còn sự mệt mỏi và nuôi tiếc. Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn yêu nàng ! Yêu say đắm,yêu mãi mãi. Tất cả những gì đẹp nhất,trong vất nhất của nàng đã ở trong tâm khảm tôi. người đàn ông nào cưới nàng cũng chỉ là kẻ xấu số mà thôi. Để dáng hình nàng còn nguyên vẹn như buổi gặp đầu tiên,khi thấy nàng có bầu,tôi đi vòng đường khác.

...

Tôi tay xách nách mang,nàng cũng vậy. Gần hai mươi năm không gặp nhau,nàng và tôi đều có những thay đổi. Nàng vẫn đẹp ! Một vẻ đẹp bí ẩn và sâu thẳm. Còn tôi,đã hai thứ tóc trên đầu. Chúng tôi lại triu mến nhìn nhau. Sống lại như những ngày đã có. Lần này, Thời gian đã giúp tôi có đủ can đảm để lên tiếng.

Tôi hỏi nàng :

- Tết nhất đến nơi rồi,em đi đâu vậy ?

- Em đi thăm chồng ở trại cải tạo Phố Lu !

Tôi ngạc nhiên vì sự trùng lặp của tôi và nàng...chẳng lẽ,số phận cứ bám lấy chúng tôi để gieo những nỗi buồn ?! Tôi lại hỏi :

-Chồng em phạm tội gì ?

Nàng thản nhiên trả lời tôi như với một thân :

- ăn trộm !

Tôi chợt nhận ra rằng,đằng sau cái tự nhiên kia là sự ngơ ngác và khổ ải. Đột nhiên,nàng hỏi tôi :

- Còn anh...đi đâu mà cũng lúng củng đồ đạc thế kia ?

- Cũng như em thôi,đi tiếp tế cho vợ...trại Phố Lu !

Nàng ngạc nhiên nhìn tôi với ánh mắt dịu hiền và đồng cảm. Nàng hỏi :

- Vợ anh phạm tội gì ?

Nếu như người khác hỏi tôi câu này,tôi sẽ không trả lời. Nhưng với nàng,tình yêu của tôi,ánh sáng của tôi. Nếu nàng biết được nỗi khổ của tôi,chắc cũng bớt cho tôi nhiều lắm,tôi nói :

- Vợ anh phạm tội làm điếm !

Đây là câu trả lời thật thà đầu tiên của tôi từ ngày vợ tôi bị bắt. Đây cũng là nỗi cay đắng nhất đời của một người làm chồng. Nó nhục nhã cả trong giấc ngủ. Tôi thanh minh với nàng rằng...vợ tôi làm điếm với một tâm trạng rã rời cùng với tấm lòng cao thượng bản năng. Cô ta cố níu giữ cuộc sống của bố con tôi. Cô ta xấu xa để con tôi có tiền ăn học,để tôi tồn tại và trong sạch. Cô ta giấu tôi khéo léo đến nỗi khi công an đến bắt tôi mới ngã ngửa người ra...Kể đến đây,tôi đau khổ im lặng. Chợt nàng cầm lấy tay tôi. Tôi rùng mình và cảm thấy từ bàn tay mềm mại và ấm áp của nàng đang âm ỉ truyền sang tôi một nguồn năng lượng lạ lùng. Chưa bao giờ và chưa ở đâu tôi có

cảm giác như vậy. Và...tất cả những kỉ niệm về nàng bỗng ủa đến bao trùm lấy tôi như một giấc mơ.

Còi tàu rú lên rồi đoàn tàu rùng mình lăn bánh. Nó mang vào trong đêm những toa nặng trĩu lo âu và chờ đợi. Tôi và nàng đang đến một nơi mà không ai mong đến. Ngoài trời tối đen, trong toa tàu hơi hám cũng đen tối. Tôi và nàng ngồi cạnh nhau như một cặp vợ chồng. Hành khách có vẻ tin là như vậy. Cách đây nhiều năm, khi gặp nhau, chúng tôi thường im lặng. Bây giờ cũng thế. Có lẽ, chưa bao giờ tôi thấy giá trị của sự im lặng như trong lúc này. Bàn tay phải của tôi bỗng nắm chặt lấy bàn tay trái của nàng. Mười ngón tay vuốt ve nhau, truyền cảm sang nhau. Chúng tôi cứ nắm tay nhau như vậy và cùng chung một hoài niệm thiêng liêng vượt bay ra khỏi mọi ràng buộc tầm thường. Trong băng khuâng, tầm mắt bị khổng chế bởi một màu đen nhọt nhạt...Tôi bỗng giật mình khi chợt nghĩ đến một thứ tình ma quỷ...đó là quan hệ vợ - chồng ?! Những kẻ xa lạ khác giới tình cờ gặp nhau, quen nhau, yêu nhau, lấy nhau, cãi nhau, đánh nhau, bỏ nhau, thành kẻ thù của nhau...có khi còn giết nhau...thật kinh khủng ??? Tôi rùng mình để rũ bỏ những suy nghĩ đen tối ấy đi...Rồi tôi âu yếm hỏi nàng :

- Em dựa vào anh mà ngủ !

- không anh ạ, em ngủ gần hết đời rồi. Cơ hội để được ngồi bên anh chắc không

bao giờ có nữa...ôi, số kiếp con người !

- Chồng em bị tù mấy năm ?

- Hai năm ! và cũng là lần thứ hai rồi anh ạ.

trong đầu tôi bỗng hình dung ra một thằng trộm chuyên nghiệp với một bộ mặt khả ố...Nàng vẫn thủ thỉ :

- Anh ấy tốt với em lắm, nói ra chẳng ai tin !

- Tốt mà để em khổ thế này sao ?

- Hiện tại anh ấy đang khổ hơn em...cũng chỉ vì mỗi lần em sắp sinh con,kinh tế gia đình em lại rơi vào cảnh túng quẫn. Cho nên anh ấy lại phải liều đi ăn trộm.

Tôi bắt đầu thay đổi nhận định về người chồng khôn khổ của nàng và ngạc nhiên với kiểu ăn trộm như vậy...hai đứa con,hai lần đi ăn trộm,hai lần ngồi tù !

Nàng thờ dài nghe não ruột hơn cả tiếng gió lạnh rít ngoài thân tàu. Tôi trầm nghĩ,những đứa con của nàng sống được cũng nhờ vào tiền của "Đồng bào". Và những khổ chủ của chồng nàng cũng không thể ngờ rằng...chính sự mất mát của họ lại là điều làm phúc tốt đẹp. Tôi ngập ngừng hỏi :

- Hồi ấy mà anh mạnh bạo ngỏ lời yêu em,liệu em có chấp nhận không ?

- Hàng năm trời,em chỉ chờ mong điều đó !

Tim tôi quặn lại và tôi thốt lên :

- Trời ơi ! Anh thật ngu ngốc ! Thật nhút nhát !...

- Anh ơi...Thế lại hóa hay !

- Sao...chả lẽ em...

- Bây giờ trong em chỉ còn tình yêu của những năm về trước...cũng may hồi đó

anh nhút nhát...lấy anh làm chồng thì chắc chết !

Tôi bối rối không hiểu nàng nói đùa hay nói thật.Tôi hỏi :

- Tại sao lấy anh làm chồng lại...chắc chết ?

- Bởi vì anh quá lương thiện ! Lương thiện đến ngu ngốc !

Nói xong câu đó,nàng nhẹ nhẹ dựa vào vai tôi...êm đềm như để ngủ. Còn tôi,bất ngờ vì câu trả lời của nàng và tôi tự hỏi mình ; Chẳng lẽ sống lương thiện là "chắc chết" thật sao ? Chẳng lẽ phải đi ăn trộm,làm điếm...mới chắc sống ? Những câu hỏi cứ lờn vờn trong đầu tôi suốt cuộc hành trình. Tôi không làm sao giải đáp nổi...

Hơi thở của nàng vẫn đều đặn. Có lẽ nàng đang chập chờn ngủ...Không hiểu sao,

mùi hương của nàng,người đàn bà hai con ấy vẫn làm tôi ngây ngất !

Ôi,những kỉ niệm tinh khiết của Tình yêu !

Ngày mai,tôi và nàng,hai sinh linh lương thiện sẽ gặp chồng và vợ của mình.

Họ là một tên trộm và một con điếm. Thực ra,đã là chồng và vợ của dĩ và

bọm thì những người lương thiện như tôi và nàng cũng chẳng hơn gì họ.

Một nửa chịu cảnh ngục tù,một nửa nhục nhã...Nghĩ đến đây,đột nhiên tôi thấy thương hại tất cả,tôi bật khóc...

Trong không gian im lặng của vùng rừng núi cô quạnh chợt vang lên giọng nói ngái ngủ và khê nồng khói thuốc của nhân viên hỏa xa :

- Tàu đã đến ga...

Đánh máy: nhvatoi

Nguồn: hnvatoi

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 19 tháng 12 năm 2006